

[Peter Nielsen.]

som det ærede medlem nævnte. Det er 516 for mange arbejdsløse, men i stedet for at anvende disse tal agitatorisk skulle man deltage i et sagligt arbejde for at fjerne den sidste rest af arbejdsløshed. Ved bedømmelsen heraf må det ærede medlem hr. Chr. Madsen erindre, hvordan der i Nordjylland for blot få år siden var i tusindvis af arbejdsløse. Den førte politik har også gavnet de ømfindtlige områder i Vest- og Nordjylland. Egnsudviklingsloven har alene i Hjørring og Ålborg amter stabiliseret forholdene og skaffet nye arbejdsmuligheder for henved 2 000 arbejdere. Regeringen kan derfor tage sig det let, at visse talere i dag har svunget sig op til svimlende højder og har talt om, at man fører Danmark ud i uføret, og at hele vor økonomi er ødelagt. Noget sådant behøver ikke engang at tilbagevises. Ethvert menneske, der har sine sansers fulde brug, ved jo, at det går frem her i Danmark, og at opgaven blot er at indrette samfundet efter de ændrede forhold, ikke at nedskære levestandarden, men at indrette den fornuftigt efter udviklingen, så den kan fortsætte.

Det fremgår udtrykkeligt af forliget, at byggesektoren fuldt ud skal udnyttes, og er der fare for pletvis arbejdsløshed, vil de fornødne foranstaltninger blive truffet. Samtidig fortsætter arbejdet på at skabe mere ligelige arbejdsmuligheder her i landet. Til dette arbejde efterlyser jeg det ærede medlem hr. Chr. Madsens medvirken og indbyder ham til at deltage deri. Denne opgave er så alvorlig, at den ikke bør bruges til partipolitisk propaganda.

Erik Eriksen: Ja, højtærede formand, jeg er jo i modsætning til det ærede medlem, der nu forlod talerstolen, kun politisk ordfører, medens det ærede medlem jo havde til opgave at beskæftige sig med de saglige ting, der er fremdraget i betænkningen.

Jeg ville gerne begynde med at indrømme, at jeg efter at have overværet og deltaget i denne debat siden klokken 9 i morges, tvivler noget på, at nogen af os kan komme med væsentlig nye argumenter, endside overbevise nogen. Vi har nu hørt både tilhængere og modstandere af forliget; der er jo to slags modstandere, om jeg så må sige,

nemlig udbryderne og så dem, der har talt på deres grupperes vegne.

Jeg skal på dette tidspunkt kun gøre nogle rent periferiske bemærkninger. Det ærede medlem hr. Holger Eriksens synspunkter er velkendte fra pressen og er udtryk for en politik, som for så vidt har præget det ærede medlem i alle de år, jeg har kendt ham — dog således, synes jeg, for nu at blive i billedet fra det ærede medlem hr. Per Hækkerups tale, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen bliver rødere og rødere, men desværre også mindre og mindre realistisk. Det ligger noget anderledes for det ærede medlem hr. Aage Fogh. Jeg nævner det, fordi begge de ærede medlemmer havde adskillige bemærkninger til mig. Jeg synes, det skal siges, at det ærede medlem hr. Aage Fogh nu taler med en frimodighed og giver udtryk for en selvstændighedstrang, der virker helt imponerende. Det er jo, som om det ærede medlem er blevet helt forvandlet fra for nogle få måneder siden, da det ærede medlem var formand for sin gruppe. Hvis det ærede medlem dengang havde haft samme selvstændighed i opfattelsen og i principperne og havde givet udtryk derfor heroppefra — hvilken glæde havde vi på denne side af salen så ikke haft af det ærede medlem, og hvilken frigjorthed kunne det ærede medlem da ikke have erhvervet til sit parti.

Jeg har kun på ét punkt en bemærkning til de to ærede medlemmer — egentlig fremkommer jeg kun med den, fordi det, hvis jeg ikke siger det, kan blive misforstået. De ærede medlemmer taler begge ud fra en gammel georgeistisk tankegang, idet de bebrejder oppositionen de ændringer, vi nu får gennemført vedrørende lovgivningen om statsejendomsskatter, amtsskatter og promillerne i kommunerne. Det er rigtigt, at man med det forlig, der her sluttes, foretager et væsentligt principielt skridt frem. Vi gør det fra vor side ud fra den tankegang, at vi må prøve på også på dette område at få beskatningen ledet ind i nye baner. Det må dog være sådan, at vor årgang er i stand til at forstå, at det er ganske irrationelt at beskatte almindelig dyrket landbrugsjord og derefter gennem en årække at træffe støtteforanstaltninger for det samme erhverv. Det er urimeligt, og